

ALICE IN ZOMBIELAND

Harlequin Young Adult

ook verkrijgbaar:

Julie Kagawa

- De IJzerkoning (The Iron Fey – deel 1)
- De IJzerprinses (The Iron Fey – deel 2)
- De IJzerkoningin (The Iron Fey – deel 3)
 - De IJzerprins (The Iron Fey – deel 4)
- De verloren prins (Call of the Forgotten – deel 1)
 - Onsterfelijk (Blood of Eden - deel 1)
 - Bloedband (Blood of Eden - deel 2)
 - Offergave (Blood of Eden – deel 3)

Aimée Carter

- De Godinnentest (The Goddess Test – deel 1)
- De Godinnenwraak (The Goddess Test – deel 2)
- Het Godinnenoffer (The Goddess Test – deel 3)

Maria V. Snyder

- Inside Out (Inside - deel 1)
- Outside In (Inside - deel 2)

ALICE IN ZØMBIELAND
GENA SHOWALTER

The White Rabbit Chronicles
Deel I

© 2014 Gena Showalter
Oorspronkelijke titel: Alice in Zombieland
Vertaling: Angelique Verheijen
Eerste druk oktober 2014

ISBN 978 90 347 5452 3

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Omslag: Véronique Cornelissen/Peter Verwey
Druk: GGP Media GmbH, Pößneck

Originele uitgave verschenen bij
Harlequin Enterprises Ltd., Don Mills, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met
Harlequin Books SA

© Nederlandse uitgave: Harlequin Holland
Antwoordnummer 17526
1000 TN Amsterdam
Tel. lezersservice 0348-478019
Webwinkel www.harlequin.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Alle Harlequin-uitgaven worden gedrukt op chloorvrij papier.

EEN BERICHTJE
VAN ALICE

Als iemand tegen me zou hebben gezegd dat mijn hele leven binnen een seconde totaal zou veranderen, dan zou ik hard hebben gelachen. Van gelukkig naar tragisch, van naïef naar bedorven? Kom op zeg.

Toch was er niet meer voor nodig. Eén seconde. Eén keer met je ogen knipperen, één keer ademhalen, één hartslag, en alles wat ik kende, alles waar ik van hield, was verdwenen.

Mijn naam is Alice Bell. Op de avond van mijn zestiende verjaardag verloor ik de moeder waar ik van hield, het zusje dat ik aanbad en de vader die ik nooit had begrepen tot het te laat was – tot die seconde waarin mijn wereld instortte en om me heen een nieuwe vorm aannam.

Mijn vader had gelijk. De monsters zijn onder ons.

's Nachts verrijzen de levende doden, de... zombies, uit hun graven, snakkend naar wat ze zijn verloren. Hun leven. Ze voeden zich met je. Ze besmetten je. En dan vermoorden ze je. Als dat gebeurt, duurt het niet lang meer voor ook jij opstaat uit je graf. Het

is een eindeloze cyclus, als een muis die rondrent in een rad van prikkeldraad en langzaam doodbloedt door de scherpe punten die zich steeds dieper in zijn lichaam boren, zonder dat hij iets kan doen om de dodelijke beweging te stoppen.

Zombies voelen geen angst en kennen geen pijn, maar ze hongeren, ze hongeren onvoorstelbaar. Er is maar één manier om ze te stoppen, maar ik kan je niet vertellen hoe. Iemand zal het je moeten laten zien. Wat ik je wel kan zeggen, is dat je tegen ze moet vechten om ze uit te schakelen. Om tegen ze te kunnen vechten, moet je bij ze in de buurt komen. Om bij ze in de buurt te willen komen, moet je een beetje dapper en behoorlijk gestoord zijn.

Maar weet je, ik word liever voor gek versleten terwijl ik vechtend ten onder ga dan dat ik me de rest van mijn leven moet verstoppen voor de waarheid. De zombies zijn echt. Ze zijn hier. En als je niet goed oplet, dan krijgen ze jou ook te pakken.

Ik had naar mijn vader moeten luisteren. Telkens weer waarschuwde hij me om 's nachts niet naar buiten te gaan, om me nooit op een kerkhof te wagen en om nooit, onder geen enkele voorwaarde, iemand te vertrouwen die me daartoe wilde overhalen. Hij had zijn eigen advies moeten opvolgen, want hij vertrouwde mij, en ik wist hem ervan te overtuigen om allebei die dingen te doen.

Ik wou dat ik de klok terug kon draaien om een paar duizend dingen anders te doen. Ik zou nee zeggen tegen mijn zusje. Ik zou mijn moeder niet hebben gesmeekt om met mijn vader te praten. Ik zou mijn tranen hebben bedwongen. Ik zou mijn mond hebben dichtgeknepen om mijn hatelijke woorden binnen te houden. En anders zou ik mijn zusje, mijn moeder en mijn vader op zijn minst nog een laatste keer hebben omhelsd. Ik zou ze hebben verteld dat ik van ze hou.

Ik zou...

Ja, ik zou...

NAAR ZOMBIELAND

Zes maanden eerder

‘Alsjeblieft, Alice. Toe nou.’

Ik lag breeduit op een deken in de achtertuin en maakte een ketting van madeliefjes voor mijn kleine zusje. De zon scheen uitbundig en af en toe dreef er een mollig wit wolkje voorbij aan de eindeloze blauwe hemel. Ik ademde de zware geuren van kamperfoelie en lavendel in, het parfum van de zomer in Alabama, en herkende een paar vormen. En lange rups met een heleboel pootjes. Een vlinder met een gerafelde vleugel. Een dik wit konijn, dat op een boom afrende.

Emma, acht jaar oud, danste om me heen. Ze droeg een roze ballerinapakje met glitters, en bij iedere beweging wipten haar vlechtjes op en neer. Ze was een miniatuurversie van onze moeder, en in alles mijn tegenpool.

Zij hadden allebei een massa steil donker haar en prachtige goudkleurige ogen, die bij de hoeken een beetje omhoog wezen.

Mam was klein, nauwelijks één meter zestig, en ik betwijfelde of Em ooit langer zou worden dan één vijftig.

Ik? Ik heb golvend witblond haar, grote blauwe ogen en meterslange benen. Met mijn lengte van één meter tachtig ben ik groter dan de meeste jongens op school. Daarom val ik altijd op. Overal waar ik kom, staren ze me aan alsof ik een giraf ben.

Jongens zijn nooit in me geïnteresseerd, maar ik heb ze ontelbare keren zien kwijlen als mijn moeder voorbijliep. Of anders hoorde ik ze wel fluiten als ze zich bukte om iets op te rapen. Het was om te kotsen.

‘Aaa-lice.’ Em stond naast me en stampte met haar slipper op de grond om mijn aandacht te trekken. ‘Luister je wel?’

‘Liefje, we hebben het hier al duizend keer over gehad. Je uitvoering begint als de zon nog schijnt, maar het is donker voor die afgelopen is. Je weet dat pap ons nooit zal laten gaan. En je mocht van mam op ballet als je beloofde dat je nooit boos zou worden als je niet naar de les zou kunnen of naar een, wat was het ook weer? Een uitvoering.’

Ze stapte over me heen en plantte haar sierlijke roze slippertjes naast mijn schouders. Haar iele lichaampje wierp een schaduw over mijn gezicht, groot genoeg om mijn ogen te beschermen tegen het verblindende licht dat van boven kwam, zodat ik niets anders meer zag dan haar stralende gouden gestalte.

Smekend keek ze op me neer. ‘Je bent vandaag jarig. Ik weet dat ik het vanochtend vergeten was... en vanmiddag ook... maar vorige week heb ik er wel aan gedacht. Je weet toch nog wel dat ik het tegen mam heb gezegd, hè? En nu herinner ik het me nog een keer, dat telt toch ook?’ Voor ik antwoord kon geven, voegde ze er snel aan toe: ‘Natuurlijk telt dat. Papa móét vandaag gewoon doen wat jij hem vraagt. Dus als jij wilt dat hij ons laat gaan, en... en...’ Er klonk een vurig verlangen door in haar stem. ‘En als je vraagt of hij meegaat om naar me te kijken, dan doet hij dat vast.’

Mijn verjaardag. O, ja. Die waren mijn ouders ook vergeten. Alweer. In tegenstelling tot Em hadden ze er niet aan gedacht, en dat zou ook niet meer gebeuren. Vorig jaar had mijn vader het te druk gehad met het achtervergooien van glazen whisky, bazelend over monsters die alleen hij kon zien. Mijn moeder had haar handen vol gehad aan het opruimen van zijn rotzooi. Zoals altijd. Dit jaar had mam briefjes in de kasten verstoppt om zichzelf aan mijn verjaardag te herinneren (ik had ze gevonden). Wat Em beweerde klopte ook. Mijn kleine zusje had een niet te missen hint gegeven door te zeggen: ‘Hé, Alice is bijna jarig, en ik vind dat ze wel een feestje verdient!’

Toch was ik vanochtend wakker geworden in dezelfde sleur als altijd. Alles was nog hetzelfde als gisteren. Wat kon mij het scheelen. Ik was weer een jaar ouder, eindelijk zestien, maar mijn leven was niet veranderd. Echt, ik vond het geen ramp. Het kon me al heel lang niet meer boeien. Maar Em maakte zich er wel druk over. Zij wilde iets wat ik nooit had gehad: de onverdeelde aandacht van onze ouders.

‘Maar ik ben toch jarig, zou jij niet iets voor mij moeten doen?’ vroeg ik. Door haar te plagen hoopte ik dat ze haar eerste balletuitvoering zou vergeten, en de prinsessenrol waarvan ze zo graag beweerde dat ze ‘ervoor geboren was.’

Ze balde haar vuistjes en zette ze op haar heupen, een en al onschuld en verontwaardiging. Zo zag ik haar het liefst. ‘Hallo! Mijn cadeau voor jou is dat je dit voor mij mag doen.’

Ik probeerde niet te grijnzen. ‘O, zit het zo?’

‘Ja, want ik weet dat je me zo graag wilt zien optreden dat je er bijna van gaat schuimbekken.’

Brutale snotaap. Maar ik kon niets inbrengen tegen haar logica. Ik wilde haar inderdaad dolgraag zien dansen.

Ik herinnerde me de nacht dat Emma was geboren nog goed. Een woest mengsel van angst en verrukking had die gebeurtenis in mijn herinnering gebrand. Net als bij mijn geboorte hadden mijn ouders ervoor gekozen om een vroedvrouw aan huis te laten komen, zodat mam niet naar buiten zou hoeven als het grote moment was aangebroken. Zelfs dat plan was mislukt.

Tegen de tijd dat de weeën begonnen, was de zon al onder. Mijn vader had geweigerd om de deur open te doen voor de vroedvrouw, uit angst dat een monster haar naar binnen zou volgen. Dat betekende dat mijn vader Emma moest halen terwijl mijn moeder ons ondertussen bijna doof krijste. Ik had me onder de dekens verstopt, huilend en bevend van angst.

Toen alles uiteindelijk weer rustig was geworden, sloop ik hun slaapkamer binnen om mezelf ervan te overtuigen dat iedereen nog leefde. Pap liep te redderen en mijn moeder rustte uit in bed. Met voorzichtige stapjes was ik naar haar toegelopen, en ik geef eerlijk toe dat ik het bijna uitgilde van schrik. Baby Emma was niet bepaald aantrekkelijk. Ze was rood en rimpelig, met op haar oren een afgrijselijke toef zwart haar, dat er gelukkig na een tijdje weer afviel. Mam was een en al glimlach en wenkte me om mijn ‘nieuwe beste vriendin’ vast te houden.

Ik kroop naast haar tegen de dikke kussens en ze legde het wriemelende bundeltje in mijn armen. Twee ogen die zo mooi waren dat alleen God zelf ze gemaakt kon hebben keken naar me op. Ze kneept haar roze lipjes samen en zwaaide met haar piepkleine vuistje.

‘Hoe zullen we haar noemen?’ vroeg mam.

Toen het kleine mollige handje zich zacht en warm om mijn vinger sloot, had ik al besloten dat ik best kon leven met het haar op haar oren. ‘Lily,’ antwoordde ik. ‘We moeten haar Lily noemen.’ Ik had een boek over bloemen, en de lelie was mijn favoriet.

Mijn moeder grinnikte zacht. ‘Dat is een goeie. Wat dacht je van Emmaline Lily Bell? Emmaline is de voornaam van je oma, en

het zou leuk zijn om mijn moeder te eren, zoals we die van je vader geëerd hebben toen jij werd geboren. We noemen ons kleine wonder Emma, en dan delen we met z'n drieën een prachtig geheim. Jij bent mijn Alice Rose en zij is mijn Emma Lily, en samen vormen jullie mijn perfecte boeket.'

Ik had geen tijd nodig om daarover na te denken. 'Oké. Afgesproken!'

Emma pruttelde, waardoor ik wist dat ze het helemaal zag zitten.

'Alice Rose,' zei Emma nu. 'Je bent weer verdwaald in je hoofd, net nu ik je het hardst nodig heb.'

'Het is al goed,' zei ik met een zucht. Ik kon haar niets weigeren. Toen niet en nooit niet. 'Maar ik ga niet met pap praten. Ik probeer of mam het aan hem wil vragen.'

Ik zag een sprankje hoop oplaaien. 'Echt?'

'Ja, echt.'

Ze glimlachte stralend en begon weer te stuiteren. 'Alsjeblieft, Alice. Je moet nu meteen met haar praten. Ik mag niet te laat komen. Als pap het goedvindt moeten we snel weg, zodat ik me met de andere meisjes kan opwarmen op het toneel. Alsjeblieft. Het moet nuhuhu.'

Ik ging zitten en hing de madeliefjes om haar hals. 'Je snapt toch wel dat de kans dat het lukt niet zo groot is?'

Een van de belangrijkste regels in huize Bell was dat je de deur niet uitging als je niet voor het donker weer thuis kon zijn. Hier had pap 'versterkingen' aangebracht tegen de monsters, die ervoor zorgden dat ze niet naar binnen konden. Na het donker bleef je op het nest, want buiten was je kwetsbaar. Buiten was het jachtseizoen geopend.

Door mijn vaders paranoia en waandenkbeelden had ik een heleboel activiteiten en zo'n beetje alle sportwedstrijden op

school gemist. Ik had nog nooit een date gehad. Natuurlijk had ik in het weekend op lunchdate of iets anders megasufs kunnen gaan, maar eerlijk gezegd had ik helemaal geen behoefte aan een vriend. Ik had geen zin om uit te leggen dat mijn vader rijp was voor het gekkenhuis, of dat hij ons soms opsloot in de 'speciale kelder' die hij had gebouwd om ons extra goed te beschermen tegen de boeman die niet bestond. Ik zag het al voor me.

Em sloeg haar armpjes om me heen. 'Je kunt het, dat weet ik zeker. Jij kunt alles!'

Soms werd ik bijna verlegen van haar vertrouwen in mij. 'Ik zal mijn best doen.'

'Je best doen is – O, getver!' Haar gezicht vertrok van afschuw toen ze zo ver mogelijk achteruit sprong. 'Je bent helemaal vies en zweterig, en ik nu ook.'

Lachend dook ik op haar af. Ze gilte en ging ervandoor. Een halfuur eerder had ik mezelf natgespoten met de tuinslang om een beetje af te koelen. Niet dat ik van plan was om haar dat te vertellen, want dit hoorde bij de lol van het zusje martelen.

'Blijf even buiten, oké?' Mam zou waarschijnlijk een antwoord geven dat ze liever niet wilde horen. Daarna zou ik iets zeggen waardoor ze spijt kreeg dat ze me dit had gevraagd, en dan was het huilen geblazen. Ik vond het afschuwelijk als ze hilde.

'Tuurlijk, tuurlijk,' zei ze. Vol onschuld stak ze haar handen omhoog.

Alsof ik in die haastige toezegging zou trappen. Ik twijfelde er geen seconde aan dat ze van plan was om me te volgen en me af te luisteren. Daar was ze heel gehaaid in. 'Beloof het me.'

'Niet te geloven dat je aan me twijfelt.' Ze legde haar sierlijke handje op haar hart. 'Dat doet pijn, Alice. Dat doet echt pijn.'

'Gefeliciteerd. Je speelt tegenwoordig een stuk beter toneel.' Ik applaudiseerde. 'En nu beloven, anders ga ik verder werken aan het bruine kleurtje dat ik toch nooit zal krijgen.'

Grijnzend ging ze op haar tenen staan. Ze strekte haar armen uit en draaide langzaam op één been rond. De zon koos net dat moment om een amberkleurige straal op haar te laten vallen; de perfecte belichting voor haar perfecte pirouette. ‘Oké, oké. Ik beloof het. Ben je nu blij?’

‘Fenomenaal.’ Ze was misschien gehaaid, maar haar beloften brak ze nooit.

‘Kijk, ik doe net of ik weet wat dat woord betekent.’

‘Het betekent... O, laat ook maar zitten.’ Ik was aan het uitstellen, merkte ik. ‘Ik ga al.’

Met het enthousiasme van iemand die verwacht wordt door het vuurpeloton stond ik op. Ik draaide me om naar ons huis, een geval van twee verdiepingen hoog dat mijn vader op het hoogtepunt van zijn doe-het-zelfcarrière eigenhandig had gebouwd. De onderste helft was opgetrokken uit bruine bakstenen, de bovenste uit bruin en wit hout. Het huis leek een beetje op een doos. Het was zo verbluffend onopvallend dat je het meteen weer vergat nadat je het had gezien. Dat was precies het effect waar hij op mikte, had hij gezegd.

Het moet lukken, het moet lukken. Mijn teenslippers klepperden op het ritme van mijn gedachten, tot ik eindelijk voor de glazen deur van de keuken stond. Daarachter zag ik mijn moeder, die druk heen en weer liep tussen het aanrecht en de oven. Een beetje misselijk keek ik toe.

Niet zo slap. Je kunt het best.

Ik ging naar binnen. Daar rook het naar knoflook, boter en tomatenpuree. ‘Hoi,’ zei ik, hopend dat ik niet al te kruiperig overkwam.

Mijn moeder keek op van de stomende vergiet vol pasta en glimlachte. ‘Ha, lieverd. Kom je naar binnen of neem je gewoon even pauze?’

‘Pauze.’ Door de gedwongen opsluiting ’s nachts bracht ik als

het licht was zo veel mogelijk tijd buiten door, al werd ik daar zo rood van als een kreeft.

‘Je timing is perfect. De spaghetti is bijna klaar.’

‘O, oké, mooi.’ In de zomermaanden aten we om klokslag vijf uur. In de winter verschoof dat naar vier uur. Zo konden we in alle seizoenen veilig in onze kamers zijn voor de zon onderging. De muren waren versterkt met staal, en de deuren en sloten waren onverwoestbaar. Daarom was het misschien overdreven dat we ook nog een soort futuristische kerker onder het huis hadden, maar probeer maar eens een redelijk gesprek te voeren met een gek.

Doe het nou maar. Zeg het gewoon. ‘Dus, eh... ja.’ Ik wiebelde heen en weer. ‘Vandaag ben ik jarig.’

Haar mond viel open en alle kleur trok weg uit haar wangen. ‘O, schat. Het spijt me zo. Ik wilde niet... Ik had eraan moeten denken. Ik heb zelfs briefjes voor mezelf geschreven.’ Een beetje sneu besloot ze: ‘Gefeliciteerd.’ Ze keek om zich heen, alsof ze hoopte dat ze met pure wilskracht een cadeautje tevoorschijn kon toveren. ‘Wat vind ik dit erg.’

‘Zit er maar niet mee.’

‘Ik verzin iets om dit goed te maken, dat beloof ik je.’

De onderhandelingen waren begonnen. Ik maakte me breed. ‘Meen je dat echt?’

‘Natuurlijk.’

‘Mooi, want Em heeft vanavond een uitvoering, en daar wil ik heen.’

Hoewel ze bijna gloeide van droefheid schudde ze nog voordat ik was uitgesproken haar hoofd. ‘Je weet dat je vader daar nooit toestemming voor geeft.’

‘Praat dan met hem. Overtuig hem.’

‘Dat kan ik niet.’

‘Waarom niet?’

‘Daarom,’ besloot ze schor.

Ik was dol op haar, echt waar, maar ze kon me soms ongelooflijk dwarszitten. ‘Hoezo, daarom?’ drong ik aan. Zelfs als ze ging huilen, zou ik er niet over ophouden. Ik had veel minder moeite met haar tranen dan met die van mijn zusje.

Mam draaide zich om, even sierlijk als Emma. Ze droeg de vergiet naar de pan en liet de spaghetti erin glijden. De opstijgende stoom wolkte om haar heen, en heel even leek dit wel een droom. ‘Emma kent de regels. Ze begrijpt het best.’

Net zoals ik het had moeten begrijpen, iedere keer weer, tot ik het uiteindelijk maar had opgegeven? Plotseling was ik woedend. ‘Waarom doe je dit? Waarom geef je hem altijd gelijk, ook al weet je dat hij zo maf is als een deur?’

‘Hij is niet –’

‘Dat is hij wel!’ Net als Em stampte ik met mijn voet.

‘Rustig,’ zei ze vermanend. ‘Hij is boven.’

Ja, en ik wilde wedden dat hij alweer dronken was.

Ze voegde eraan toe: ‘We hebben het hierover gehad, liefje. Ik geloof echt dat je vader meer kan zien dan wij. Voor je de eerste steen werpt naar hem of naar mij, moet je de bijbel er misschien bij pakken. Onze lieve Heer werd ook vervolgd. Hele volksstammen twijfelden aan Jezus.’

‘Pap is Jezus niet!’ Hij ging zelfs bijna nooit met ons mee naar de kerk.

‘Dat weet ik, en dat zeg ik ook niet. Ik geloof alleen dat er krachten om ons heen aan het werk zijn. Krachten van goed en kwaad.’

Niet weer zo’n discussie over goed en kwaad. Dat trok ik niet. Ik geloofde in God, en ik geloofde dat er engelen en duivels waren, maar met het kwaad hadden we eigenlijk nooit iets te maken. ‘Ik wou dat je van hem ging scheiden,’ mompelde ik. Onmiddellijk kon ik mijn tong wel afbijten, maar toch weigerde ik me te verontschuldigen.

Zeven dagen per week werkte ze vanuit huis als medisch typiste. Hele dagen rammelde ze erop los op haar computer. In het weekend, zoals op deze mooie zaterdag, hing ze ook nog het kindermisje uit voor mijn vader. Ze waste hem en droeg alles achter hem aan, terwijl ze zo veel meer verdiende. Voor een moeder was ze best jong, en ze was hartstikke mooi. Bovendien was ze lief en grappig. Ze verdiende iemand die háár in de watten zou leggen.

‘De meeste kinderen willen juist dat hun ouders bij elkaar blijven,’ zei ze met iets vinnigs in haar stem.

‘Ik ben anders dan de meeste kinderen. Daar hebben jullie wel voor gezorgd,’ reageerde ik nog veel vinniger. Ik wilde gewoon wat iedereen van mijn leeftijd had. Een normaal leven.

Op slag was ze niet kwaad meer, en ze zuchtte. ‘Alice, liefje, ik weet dat het moeilijk is. Ik weet dat je meer wilt, en op een dag zal het zover zijn. Je haalt je diploma, je krijgt een baantje, je gaat het huis uit om te studeren, je wordt verliefd, je gaat reizen, je doet precies waar je zin in hebt. Maar op dit moment woon je in het huis van je vader, dus hij bepaalt de regels. Aan die regels moet je je houden, en je dient zijn gezag te respecteren.’

Letterlijk uit het Officiële Handboek voor Ouders, uit het hoofdstuk ‘Wat zeg je tegen je kind als je geen bevredigend antwoord paraat hebt’.

‘En als je straks zelf een gezin hebt,’ voegde ze eraan toe, ‘dan begrijp je misschien dat je vader al die dingen deed om ons te beschermen. Hij houdt van ons, en er is niets belangrijker voor hem dan onze veiligheid. Probeer hem daar niet om te haten.’

Ik had het kunnen weten. De preek over goed en kwaad nam altijd een afslag naar liefde en haat. ‘Heb je ooit een van zijn monsters gezien?’ vroeg ik.

Het bleef stil. Een nerveus lachje. ‘De vorige duizend keer dat je me dat hebt gevraagd heb ik geweigerd om antwoord te geven. Waarom denk je dat dat vandaag anders zal zijn?’

‘Beschouw het maar als een laat verjaardagscadeautje. Wat ik echt wil ga je me toch niet geven.’ Die opmerking was onder de gordel, en dat wist ik. Maar ook nu weigerde ik sorry te zeggen.

Ze kromp in elkaar. ‘Dit soort dingen bespreek ik liever niet met jullie omdat ik jullie niet nog banger wil maken.’

‘We zijn helemaal niet bang!’ viel ik uit. ‘Jij bent bang!’ Rustig blijven. Adem in, adem uit. Ik moest dit op de rationele manier doen. Als ik ging gillen zou ze me naar mijn kamer sturen, en dan bleef het hierbij. ‘In de loop van de tijd zou je toch minstens één keer een monster gezien moeten hebben. Ik bedoel, je brengt bijna al je tijd met pap door. Jij bent ’s nachts bij hem, als hij door het huis loopt te patrouilleren met zijn pistool.’

De enige keer dat ik me na middernacht op de overloop had gewaagd – omdat ik het glaasje water wilde gaan halen dat ik vergeten was voor ik ging slapen – had ik dat gezien. Mijn vader marcheerde door het huis met een vuurwapen in zijn hand. Hij stopte bij ieder raam om naar buiten te gluren. Ik was toen dertien geweest en had bijna een hartaanval gekregen van schrik. Maar het kan ook schaamte zijn geweest, want ik deed het bijna in mijn broek.

‘Goed. Als je het dan echt wilt weten, zal ik het je vertellen. Nee, ik heb ze niet gezien,’ zei ze. Dat was niet bepaald een verrassing voor me. ‘Maar de verwoesting die ze aanrichten heb ik wél gezien. En voor je vraagt hoe ik weet dat zij erachter zaten, wil ik eraan toevoegen dat ik dingen heb gezien die je op geen enkele andere manier kunt verklaren.’

‘Zoals?’ Ik keek snel over mijn schouder. Em zwierde heen en weer op de schommel, maar ze hield me nog steeds met haviksoogen in de gaten.

‘Dat ga ik je niet vertellen,’ zei mam. ‘Wat je zelf ook denkt, het is beter dat je sommige dingen niet weet. Je bent er nog niet klaar voor. Baby’s verdragen melk, maar nog geen vlees.’

Ik was geen baby, bla, bla, bla, daar gingen we weer.

Emma's gezicht stond strak van spanning, dus ik dwong mezelf om te glimlachen. Onmiddellijk klaarde ze op, alsof de zaak al beklonken was. Alsof ik haar niet al een miljoen keer had teleurgesteld als het over zoiets ging.

Zoals die keer dat ze naar de handvaardigheidspresentatie op school had gewild, waar haar wereldbol van papier-maché te zien was. Zoals die keer dat haar scoutinggroep was gaan kamperen. Zoals de paar honderd keer dat haar vriendinnetje Jenny had gebeld om te vragen of ze mocht blijven logeren. Uiteindelijk was Jenny daar maar mee opgehouden.

De druk liep verder op. Deze keer mocht ik haar niet in de steek laten.

Ik draaide me weer om naar mijn moeder, die nog steeds met haar rug naar me toe bij het fornuis stond. Ze testte de spaghetti-slierten een voor een met een vork, alsof dat het allerbelangrijkste klusje in de hele wereld was. Dit dansje hadden we al veel vaker gedaan. Ze was ontzettend goed in ontwijken en begon net een beetje warm te lopen.

‘Vergeet die monsters en wat je wel en niet hebt gezien. Vandaag ben ik jarig, en het enige wat ik wil is dat we met z'n allen naar de balletuitvoering van mijn zusje gaan, alsof we een normaal gezin zijn. Dat is alles. Ik wil niet het onderste uit de kan. Als jij en pap het lef niet hebben, ook goed. Ik bel wel iemand van school, en dan gaan we zonder jullie.’ Het was minstens een halfuur rijden naar de stad, dus er was geen sprake van dat we konden gaan lopen. ‘En luister goed. Als jullie me daartoe dwingen, dan breken jullie Ems hart. Dat vergeef ik jullie nooit.’

Ze ademde diep in en verstijfde. Waarschijnlijk had ik haar de stuipen op het lijf gejaagd. Ik was de kalme van deze familie. Ik snauwde bijna nooit en werd zelden hysterisch. Meestal boog ik mee met de wind en accepteerde ik alles. ‘Alice,’ zei ze.

Ik knarste met mijn tanden. Daar kwam de weigering. Tranen

van frustratie brandden in mijn ogen en rolden over mijn wangen. Met de rug van mijn hand veegde ik ze weg. ‘Vergeet trouwens maar dat ik dit jullie niet vergeef. Als jullie dit doen, ga ik jullie echt hâten.’

Met een zucht keek ze om. ‘Goed. Ik zal met hem praten.’ Verslagen liet ze haar schouders hangen.

Em straalde tijdens de hele opvoering. Ze domineerde het podium en heerste over alles en iedereen. Ze was zo veel beter dan de andere meisjes dat die zich moesten schamen, en dat zei ik niet alleen uit zusterlijke trots. Het was gewoon een feit.

Ze wervelde, glimlachte en schitterde, en iedereen die haar zag was net zo betoverd als ik. Dat kon niet anders. Toen bijna twee uur later het doek viel, ontplofte ik bijna van plaatsvervangende blijdschap. En misschien had ik de mensen om me heen scheurtjes in hun trommelvliezen bezorgd, want ik had harder geklapt dan wie ook en schel genoeg gefloten om een hersenbloeding te veroorzaken. Ze moesten het er maar mee doen. Dit was de allerbeste verjaardag ooit. Voor één keer had de familie Bell zich als een normaal gezin gedragen.

Natuurlijk wist mijn vader het bijna weer te bederven door de hele tijd op zijn horloge te kijken. Zijn blik hield hij strak op de achterdeur gericht, alsof hij verwachtte dat er ieder moment een atoombom naar binnen gegooid kon worden. Tegen de tijd dat het publiek opsprong voor een staande ovatie had hij me bloednervuus gekregen met al zijn gedoe. Ondanks mijn roes van geluk trilden zelfs mijn botten van de zenuwen.

Toch zou je mij niet horen klagen. Wonder boven wonder was hij meegegaan. Toegegeven, dat wonder was voorafgegaan door een hele fles van zijn favoriete whisky, en op weg hiernaartoe had hij als drilpudding in de passagiersstoel van de auto gehangen. Maar dat maakte niet uit, hij was gekomen.

‘We moeten weg,’ zei hij, alweer op weg naar de deur. Hij was een grote vent van één meter vijffennegentig, die hoog boven de mensen om hem heen uittorende. ‘Haal Em, dan gaan we.’

Ondanks al zijn tekortkomingen, ondanks het feit dat ik schoon genoeg had van zijn manier van zelfmedicatie, hield ik van hem. Ik wist dat hij niets kon doen aan zijn paranoia. Zonder veel succes had hij echte medicijnen geprobeerd, en van therapie was het alleen maar erger geworden. Hij zag monsters die niemand anders kon zien, maar weigerde te geloven dat ze niet echt waren. Volgens hem wilden ze hem opeten en iedereen waar hij van hield vermoorden.

Op een bepaalde manier begreep ik het zelfs wel. Op een avond, ongeveer een jaar eerder, had Em hartverscheurend gehuild omdat het zo oneerlijk was dat ze het zoveelste pyjamafeestje moest missen. Ik was tekeergegaan tegen mam, en die ongewone uitbarsting had haar zo geschokt dat ze had uitgelegd waardoor mijn vaders ‘gevecht met het kwaad’, zoals ze het noemde, was begonnen.

Als kind was pap getuige geweest van de gruwelijke moord op zijn eigen vader. Een moord die ’s avonds op het kerkhof had plaatsgevonden, toen mijn opa het graf van oma Alice bezocht. Door die gebeurtenis had mijn vader een trauma opgelopen.

Ergens snapte ik het dus wel, maar voelde ik me daar beter door? Nee. Hij was een volwassene. Hoorde hij dan ook niet wijs en volwassen met zijn problemen om te gaan? Ik bedoel, hoe vaak kreeg ik niet te horen: ‘Gedraag je eens wat volwassener, Alice.’ Of: ‘Je lijkt wel een klein kind, Alice.’ Ik vond dat ze eerst zelf maar ’ns het goede voorbeeld moesten geven. Maar wat wist ik ervan? Ik was niet zo’n alwetende volwassene, ik werd alleen maar geacht om me zo te gedragen.

Fraaie stamboom hadden we ook. Moord en doodslag aan iedere knoestige tak. Het was allemaal ontzettend oneerlijk.